

Farkasról..

Kardos Eszter alkotása (SZÍN-VONAL Alapfokú Művészeti Iskola)

Lektorált változat

A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2015.

Lektor: Koncz-Kovács Anna

A pályázatra 19 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Lakatos Ilona:

A Farkas

című írása.

Gratulálunk!

**A nevezési díjból 17.800 Ft a
WWF örökbefogadási programjaira lett befizetve.**

Kolumbán Jenő: Farkas lettem

Világom egyszerű, szürke,
nincs benne semmi csillogás.
Álmaimat szükség szülte,
nem valami vágyakozás.

Sors szűken mért tányéromba,
rántott leves, száraz kenyér...
Többször hagyott egymagamba,
csattant rajtam lator tenyér.

Magányosan farkas lettem,
az életemnek dúvada,
szelíd kezeknek sem hittem,
így lett a reményem oda.

Nem akarok ember lenni!
Csak egy vad, vicsorgó állat.
Nem akarok szelíd lenni!
Te ne fordíts nekem hátat,

ott, ahol fáj, beléd marok,
felfalom védtelen lelked.
Megadást el nem fogadok,
minden szépet elfelejtek.

Csak az életed kell nekem!
Lehetsz kedves áldozatom.
Cserébe adom életem,
vad magányomat rád hagyom.

Puska elől el nem ugrok,
nekem az élet semmiség.
Kis békéért mindent adok.
Adom a farkas életét.

Lakatos Ilona: A Farkas

1. fejezet

Egyre fáradtabban vonszolta megkínzott testét, már minden porcikája sajgott az őt ért sebek miatt.

Óvatosan lopózkodva bújt meg a fák enyhe félhomályában, a lenyugvó nap még fátyolos sugaraiban.

Már megbánta minden tettét, az incselkedést a kutyákkal, a tyúktolvajlást, az erdő többi vadjának az ijesztgetését, már undorodott önnön természetének minden rútságától.

- Jó lenne megpihenni valahol, egy kicsit! - sóhajtott fel magányában és elhagyatottságában.

- De vajon ki lenne a segítségére? - Senki, már tudta a választ, nem volt ő soha olyan jó cimborája senkinek sem, hogy most hozzá fordulhatna, fájdalomában, elcsigázott, keserű, az élettől megcsömörlött állapotában. Nem gondolta volna, hogy a mai napnak ez lesz a vége, hogy szembe kell néznie eddigi hiábavaló életével.

Szokásosan indult minden. Lustán, álmosan kelt fel, üres gyomra korgása is jelezte, ideje felkelni. De semmi nem jött össze ezen a téli napon. Egyre vadabb lett az éhségtől, és már nem tudott megfontoltan cselekedni, elindult a falu irányába, majd ott talál egy tyúkot vagy kacsát, hiszen könnyen be tudott lopózni a réseken, amit az ólak nyílásai között hamar megtalált.

Óvatlan volt, így nem vette észre a fenyőfák tűlevelei mögött megbújó vadászó embereket, a kutyák is sunyin meglapultak a gazdáik mellett. Már régóta tudták, milyen a vadászat, és a jelre vártak, amikor hűségesen felhajtják a vadat a gazdáiknak.

A feszültség már egyre jobban fokozódott, a kutyák is nyugtalankodni kezdtek, mikor jön el már végre a várt pillanat.

Ismerték már a finom mozdulatot, ami a támadást, a gyors körbecserkészést jelentette. Gyorsan, vérszomjasan kezdtek el rohanni a farkas felé. Nem tehettek róla, hogy ilyenné váltak, így nevelték őket, ez volt a természetük egy részében. Jól kiképezték őket, és ha sikeres volt a vadászat, finom falatok vártak rájuk.

Váratlanul érte a támadás, felkészületlen volt. Minden erejét össze kellett szednie, hogy kimentse magát a kutyák orvtámadásából. Kegyetlen dühvel tépte, szaggatta őket. Éles fogaival szinte kéjesen hasított bele a húrukba, de aztán kimenekült közülük, gyorsan iszkolt a bokrok felé, melyek védelmet nyújtottak a számára.

A vadászok közben várták a pillanatot, mikor süthetik el puskáikat. A hatalmas körtáncban, amelyet kutyáik csaptak a farkas körül, nem tudtak megfelelő célpontot találni, nem akarták, hogy valamelyik kutya megsérüljön.

De végre ott volt a pillanat, amelyre már oly rég óta vártak. A lomha, lompos farkas hátrálni kezdett a bokrok felé, csak úgy cikáztak a golyók körülötte.

Hirtelen éles fájdalmat érzett az oldalában: eltalálták.

Tudta, most kell összeszedni minden erejét és elmenekülni; a kutyák ismét a nyomában voltak. Gyorsan a patak felé szaladt, tudta, hogy nem fognak utánajönni. Ezt már többször megtapasztalta, hogy ez a csel mindig bejön.

- Buta kutyák, bezzeg én... - gondolta magában.

Azt gondolta, most már megnyugodhat, de nem így történt.

A vadászok átgázoltak a patakon, és a kutyák szimatolni kezdték a nyomát. Most már egy percre sem tétovázott, már semmit nem nézett, nem tudta merre rohan, csak szaladt, szaladt...

A falu határában ájult el, utolsó pillanatában még a farkára gondolt.

Milyen kár, hogy elhagyta őket, akkor ez most nem történhetett volna meg vele, hiszen megvédték egymást.

Igaz, voltak vircsaftok, hatalmi harcok is, de veszély esetén nagy volt az egység közöttük. Nem is volt semmi gond a Nagy Télig, így maradt meg az emlékezetében.

Nagy tél volt, ennyivaló sehol, a vadászok folyamatosan zargatták őket, már napok óta éheztek.

Ő pedig imádott enni, mardosni a finom húscsapatokat, élvezte a friss hús illatát.

A hajnali szürkületben vette észre az őzgidát. Óvatosan körülnézett, a többiek aludtak. Lassan, alattomosan elkezdett kúszni, megtervezte

FARKASRÓL...

---

támadása minden pillanatát. Figyelt, hogy semmi nesz ne legyen, ne vegyék észre a többiek a kínálkozó falatot.

Egyetlen harapással marta szét a gida torkát, mikor már alaposan jóllakott, helyet keresett, ahova elrejtette a maradékot.

Senki nem vett észre semmit. Már alig várta az estét, hogy enni mehesse. Ezen az estén nehezen aludtak el a többiek, nagy volt a morgás egymás között az éhség miatt. Egyre türelmetlenebb lett ő is, ezért nem vette észre, hogy a farkavezér még nem aludt, csak mogorván feködt a többi vad között.

Vadul falta a maradékot, amikor morgást hallott a háta mögött, ott volt az egész csapat.

Farkaszemet néztek egymással, törvény volt közöttük, tudta, hogy mennie kell, ha életben akar maradni.

Így vált magányos, vén ordassá.

2. fejezet

Torek még nem volt álmos. A kapu nyitva maradt, és vígan elment még futkározni egyet; egészen a falu határáig szaladt. Tudta, hogy gazdája nem szereti, ha elmegy csatangolni az udvaron kívül, de most olyan fékezhetetlen kedvében volt.

Kicsit olyan ugribugri, „bolondos” volt a természete. Gazdája nagyon szerette, sokszor megnevettette, amikor futkározott a tyúkok körül, játszott velük, azok meg rohangáltak előle összevissza.

Már indult volna visszafelé, amikor egyszer csak egy mély sóhajtást hallott. Megborzongott, olyan ismerős volt ez a hang.

- Nem nézem meg... De lehet, hogy bajban van - gondolta magában.

Eszébe jutott, amikor beteg volt, gazdája milyen hűségesen ápolta. Szeretete, gondoskodása hozta vissza az életbe.

Közelebb ment a fekvő testhez, majd riadtan ugrott hátra; a farkas volt, akivel már egyszer találkozott, még a tavasszal, az egyik tyúkot sikerült elcsennie. Egyből megismerte az éles fogairól, mert amikor rávicsorított, ő gyorsan elszaladt.

Riadtan nézték egymást. A farkas csak egy nagyon halk vonítást tudott kiengedni magából. Jajszó, segélykiáltás volt ez.

Torek most vette észre, hogy vérzik, egyből megértette, hogy a farkas koma bizony most nagy bajban van.

Sebesen gondolkodni kezdett, most mit tegyen.

- Itt hagyom... Milyen gonosz volt a múltkor velem, igaz nem bántott, inkább csak vigyorgott rám. De nem, mégsem hagyom magára, bajban van, de mit tegyek?

Szól a gazdájának, ez a legjobb megoldás. Rohanni kezdett hazafelé, megérkezve pedig hangos, éles ugatásba kezdett. Tudta, ha ezt teszi, a gazdája mindig kijön hozzá, körülnéz, hogy mit jelez a számára.

- Hiába, jó házőrző vagyok.

Ignác már lefeküdni készült, amikor meghallotta Torek kétségbeesett ugatását.

- Mi baja lehet? Nem szokott így ugatni. No, megnézem, mi baj vele.

Torek elkezdte ráncigálni a lába szárát és mintha a kapu felé húzta volna.

- Mit akarhat tőlem?

- Mi lesz már? Gyere, menjünk! - gondolta egyre dühösebben Torek.

Próbálta lerázni magáról, de a kutya csak nem hagyta abba, és húzni próbálta a kapu felé.

- Valamit mutatni akar, jól van, meglátom, hova vezet.

Torek boldog volt, hogy ilyen értelmes gazdája van, aki megértette a szándékát.

Kimentek a kapun, és végül odaértek a már ájult farkashoz. Torek keservesen elkezdett nyüszíteni, így jelezte a gazdájának, hogy segítsen ezen a szerencsétlen farkason.

- Milyen nagy szíved van, te kutya, milyen remek állat vagy.

Kicsordult a könny Ignác szeméből: jó kutya, jó nevelés. Óvatosan az ölébe emelte a teljesen elgyengült, ájult állatot, és elindultak hazafelé; Torek boldogan szaladt mellette, közben állandóan a gazdájára figyelt.

- Jó ember, jó gazdi, jó nevelés...

Óvatosan mosta le a sebeket, Torek pedig minden mozdulatát figyelte. A golyó csak súrolta a bőrét, de a vad küzdelem a kutyákkal mély sebeket ejtett az állaton.

Ignác finoman fertőtlenítette, varrta össze a sebeket, remélte, rendbe jön ez az állat.

FARKASRÓL...

- Biztos Jenőék voltak kint megint vadászlesen...

Nem szerette az értelmetlen ölést, gyilkolást, mindig talált kifogást, ha őt is hívták. Tudta, hogy nekik az állat csak egy állat. Ő azonban nem így volt vele, szerette őket, még azokat a fránya tyúkokat is, nem is vágta le őket, jó játszópajtásai lettek Toreknek.

Lassan ébredezett, érezte, hogy van mellette valaki. Először az embert vette észre, majd a kutyát. Megrémült, hova került, mi lesz vele... de aztán megint mély álomba zuhant.

- Rendben lesz, Torek, ne izgulj!

A kutya boldogan nyaldosta a gazdája kézfejét, de jó, hogy ilyen gazdája van, milyen boldog az élet mellette.

A napok gyorsan elteltek, a farkas egyre erősebb lett. Félelme elmúlt, megértette, hogy más emberek is vannak, nem csak a vadászok.

A kutyával pedig egyre jobban megbarátkozott, szerette a játékosságát, kedvességét.

Amikor először ment ki az udvarra, tétován nézegette a tyúkokat, nem volt éhes, nem is bántotta volna őket, észrevette, hogy a kétlábú és a kutya is szereti őket.

Nem is gondolta volna, hogy ő maga is így meg fog változni, elmenni egy finom falat mellett...

Aztán eljött a búcsú napja, érezte, most már menni kell, Torek a falu végéig szaladt vele, a kétlábú is velük baktatott, megértette, azért vannak itt, hogy semmi baj ne érje őt.

3. fejezet

Olyan másnak tűnt minden, most vette csak észre, milyen szép az erdő, milyen csodás volt a közalgó tavasz illata.

Magányosnak érezte magát, tétova volt, nem tudta, mit kezdjen magával.

Olyan napokon ment keresztül, ami megtanította arra, hogy fontosabb is van az evésnél.

Az összetartozás, a szeretet hiánya egyre jobban kezdte gyötörni.

Aztán eszébe jutott a farka, hiszen ő is tartozik valahova...

Ezek után minden napját a farkasok keresésével töltötte el. Múltak a napok, de egyre jobban elvesztette a reményét, mert nem bukkant a nyomukra.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Aztán egy nap eszébe jutott a régi táboruk, ahova csak nagy veszély esetén szoktak visszahúzódní.

- Még ott megnézem őket, aztán ha nincsenek, feladom, nem keresek tovább.

Már messziről megpillantotta őket, mindegyikük ott volt, boldogság és öröm töltötte el, de azt is tudta, nem lesz könnyű dolga velük.

A Vezér vette észre elsőknek, kivillantotta feléje fogának fehérjét, jelezve, hogy nem szívesen látják a közelükben.

Ő tudta, hogy a Vezér, de a falka többi tagja is igen erős, pillanatok alatt szétszedhetik.

Azonban mégis közelebb ment, és elkezdett mesélni.

Nem is gondolta volna, hogy így megértenek mindent a többiek, és elfogadják a bocsánatkérést a mohó önzőségéért. Most ébredt rá, hogy nekik is hiányzik a gondoskodás és a szeretet. Hiszen csak a vadászoktól való félelem kötötte őket eddig egybe.

A falka élete észrevétlenül, de hatalmasan megváltozott, kevesebb lett a vicsorgás és morgás, nagyobb lett a türelem egymás felé, ha nem tudtak vadat ejteni, figyeltek arra, hogy a maradék elosztásánál a leggyengébb és a legerősebb is egyformán kapjon az ételből.

A váratlan támadás először szinte megbénította őket.

Nem tudták, hogyan bukkanhattak rá az emberek a titkos helyükre, kutyák és vadászok sokasága vette őket körül, be lettek kerítve.

Nem volt más választásuk, csak a kitörés. Elkezdődött az életért való küzdelem. Szoroson együtt néztek szembe a puskatussal és a lihegő kutyákkal.

- Az utolsó vérig küzdünk, nem adjuk meg magunkat - adta ki az utasítást a Vezér.

Nagy nehezen sikerült áttörni magukat a kutyák maroknyi hadán, és menekülésbe fogtak.

A farkas a leggyengébb társa mellett szaladt. Fialat, kis süldő volt még, nem tudta volna magát megvédeni.

Halálra szánt volt, és már nem félt semmitől. Tudta, hogy nem minden kétlábú és kutya olyan, mint azok, akik most a nyomában haladnak, úzik, és az életére törnek.

FARKASRÓL...

Hirtelen észrevette, hogy a gyengébb társát veszik célba, a golyó elé vetette magát, tudta, hogy vége az életének, de tudta, ezt meg kell tennie.

- Tíz állat, ez jó nap volt, Jencikém, nézd csak, ezen a farkason varratnyomok vannak!

Jenő csak nézte a vén, öreg ordast, olyan ismerősnek tűnt neki, mintha már találkoztak volna vele.

- Hoppá, ezt lőttük meg a télen, vajon ki varrhatta össze...? Biztos az a bolond Ignác, az olyan nagy állatbarát a faluban.

Hangosan röhögött fel az egész társaság Jenci szavain.

- Na, majd okozunk neki egy kis meglepetést.

Nagy hangzavarral, vidáman tréfálkozva léptek be a portára.

- Ignác! Hoztunk neked valamit.

Meglepődött, nem igazán szoktak hozzá bejönni, főleg azóta, hogy megmondta, mennyire elutasítja a vadászatot.

- Na, ez a préda a tied, neked adjuk.

Az egész társaság hangosan röhögött fel ismét, jó heccnek tartották Jenci ötletét, hogy az elejtett vadat neki adják.

Nem tudott megszólalni a megdöbbenéstől, az arcából kifutott a vér; amikor meglátta a farkas tetemét, egyből felismerte. Ezt látva, a vadászcsapat elég gyorsan elvonult.

- Elvisszük, Torek, az erdőbe, ott, ahol élt, ahol az otthona volt, ott temetjük el - mondta a kutyájának, aki szomorúan csaholt mellette, kifejezve minden fájalmát, ami végbement a szívében.

Egyszerű kis kőhalom volt a farkas nyugvóhelye.

Lassan, szomorúan indultak haza a falu felé, észre sem vették, hogy a távolban egy farkasfalka figyel minden mozdulatukat, így azt sem vették észre, hogy a falka minden tagja sír.

Radmila Marković: Magányos farkas (1)

A völgykatlan két oldalát sziklák vigyázzák. Imitt-amott egy-egy ugrani készülő kidudorodás látható, de nem fog elrugaszkodni a mélybe, mert oldalából haragoszöld színű növény díszel.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

A sziklák tetején egészen más világ borul a tájra. A meredek sziklafaltól pár méterrel arrébb, cserjék, bokrok mint fodros szoknya ölelik a burjánzó fákat, majd az erdő fái közé az égbolt is behajlik. Messziről nem látható, nappal nem is olyan forgalmas az élet a fák között. Madár-csicsergés tölti be az egész terepet, az egyik fütyörészik, a másik trillázik, a harmadik rekedt hangja is kihallatszik. Egymással versenyeznek, ki tudja szebben kifejezni picli lelkének örömét vagy bánatát.

Mivel völgykatlanról van szó, annak másik oldala hol meredek, hol valamivel lankásabb, de itt sem maradnak el az erdős területek. Hasonló élet folyik mindkét oldalon.

Ami az egészben a legszebb, itt lenn egy patakocska folydogál a sziklás talajon. Átugorja az évek hosszú során simára mosott nagy követ; ilyenkor fehér habja díszíti a napsugarat visszaverő, békésen előrehaladó, friss illatot árasztó csendet.

Ebben a természeti szépségben nemcsak gyönyörködni lehet, de szomját olthatja az erdő összes lakója.

Mint minden erdő, ez is menedéke az őzeknek, nyulaknak, rókáknak, farkasoknak, és még rengeteg kisebb-nagyobb állatnak.

A ragadozók főleg éjszaka vadásznak élelem után, de nappal sem resztelkednek. Ki hinné, hogy egymás között, gondolatban társalogni képesek egymással. Pedig igaz.

Az a rege járt szájról szájra, hogy egy alkalommal a nyuszi lemerészkedett a patakhoz szomját oltani, de a farkas a közelben tartózkodott, és a patak másik partjáról ráfordult a nyuszira.

- Elkotródj innen! Nem látod, inni szeretnék, te meg nyálás száddal bemocskolod a vizet.

- Hogy tehetném - mondta a nyuszika -, amikor nem is vagyok nyálás, ezenkívül te ott, én meg itt vagyok.

- Ne feleselj velem! Takarodj oda, ahonnan jöttél! - üvöltözött a farkas, és közben az ő nyála csorgott: már érezte is szájában a finom nyuszihúst.

- Szomjas vagyok.

- Majd igyál máskor.

- Én most akarok inni!

FARKASRÓL...

- Na, megállj csak, te szófogadatlan kis szőrpamacs, most rögtön megszlek!

Ezzel nekirugaszkodott, beletaposott a kristálytisza patakocska vizébe, és már majdnem elkapta a megszeppent nyuszit, aki félelmében összehúzta magát, és meg se tudott moccanni. Ifjú volt, és nem tanulta még meg a szüleitől, mi az a veszély.

Igen ám, de ezt az egész folyamatot a bokor mögül figyelte a medve. Amikor észrevette, hogy több az egy a kettőnél, akkor két lábra emelkedet, rábődült a farkasra.

- Meg ne próbáld! Meg ne próbáld, mert kiterítem a bőrödét szárítani a napra.

A farkas mind a négy lábával lefékezett, megállt, és mint aki kövé dermedt, úgy maradt. Az első két lába kiegyenesedve fejétől jóval előrébb, az utolsó két lába egészen a hasa alatt volt, kis híján fenékre esett.

- Nyuszika, gyorsan igyál, és szedd a lábad anyukádhoz és apukádhoz! Meg ne lássalak még egyszer, amint egyedül elkószálsz otthonról. Te meg hátra arc, és meg ne tudjam, mennyire szeretsz ezután is hősködni. Különben, mondd meg az egész családnak, hogy itt, ezen a helyen mindenki nyugodtan ihat. Nem bántja senki a gyengébbet. Ezért én szavatolok!

Így is volt sokáig, de egy nap emberek jöttek villámot szóró bottal, és a medvét is leterítették. Elvitték.

Még egy ideig tartott az egyezség, de ugyan ki szegte meg: bizony a farkas. Aki gyengébb a farkastól, ne menjen inni a patakra, mert hiába van igaza, a farkas az erősebb.

Mégis egy napsütéses szép vasárnap délután az őzek úgy érezték - mert szaglászta a levegőben, s meggyőződtek róla -, hogy nincs ellenség a patak környékén, ezért elhatározták, elmennek szomjukat oltani. Friss patak vize a fűvel megtelt gyomornak nagyon jól jön. A fiatal gidák gyorsan, ügyesen iparkodtak a patakot elérni, míg szülei szabályos tempóval haladtak. Alig értek le a patakhoz, és kezdték el mohón szürcsölni az életet adó átlátszó friss vizet, a völgykatlan szélének bal oldalán megjelentek az ordasok. Fogaikat viczorogtatták, vezérük jelt adott a támadásra. Az őzek vezére is riadót jelzett, futásra ösztökélte né-

pét. Tudták a farkasok, tudták az őzek, kinek lesz tragédia, kinek trófea, valamelyik gida biztos áldozatul esik. Ebben a pillanatban az égből egy hatalmas medve jelent meg, csillogott a levegő körülötte, hangja félelmetesebb volt, mint amit valaha is hallani lehetett.

- Megállni, gazfickók! Megszegtétek az egyezséget. Tovább egy lépést sem tehettek, mert én nem engedem. Az őzeket, a gyengéket még egyszer utoljára megmenthetem, de rátok büntetést szabok. Mivel eddig nem tudtátok, mit jelent elveszíteni családotok szeretett tagját, hát ha bármelyikőtöknek a felesége vagy a férje meghal, lelövik, vagy bármi történjék vele, a párja örökre magányos marad. Minden telihold alkalomával vonyítva sirassa párját.

Azóta vannak magányos farkasok az egész világon.

Radmila Marković: Magányos farkas (2)

Holdfényes éjszakán
magányos farkas
életét átkozza,
párját siratja,
önmagát sajnálja,
párja nélkül
értelmetlen az élete,
annak helyét
senki sem töltheti be.
Világosan látja:
villanás, durranás,
puffanás, vörös vér,
örökös egyedüllét.
Csatlakozik a
falka,
farkasüvöltéssel
holdfénynél búsulnak.

Zilahy Tamás: Halálos szerelem

Sok-sok évvel ezelőtt történt meg az eset.

Az égbe nyúló hegyek buja erdejében lakott egy leány. Népének legszebbike volt. Delejes tekintete és vakító fogsorú mosolya mindenkit megigézett. Akelának hívták. Kívánatosan ringó csípője, nesztelen léptei egy ragadozóra emlékeztettek. Éjjelente, mikor dalra fakadt, messzire elhallatszott édes éneke. Se szeri, se száma nem volt udvarlónak. Az égbe nyúló hegyek karéjának völgyében, egy pezsgőn üde, smaragd-zöld színű rét kellős közepén élt egy ifjú a családjával. A legszebb ifjú volt közel s távol. Nem volt hivalkodó, nem kereste a lányok társaságát. Bársonyos pillantása és szelíd természete szeretetre méltóvá tette, sokan kedvelték az ellenkező nemből. Béketűrő természete miatt társai Báránynak hívták. Az ifjú és a leány családja ősidők óta rossz viszonyt ápolt. Tiltották is egymástól a fiatalokat. Bár a leány családja néha óvatoss lépéseket tett a közelebbi ismeretség megteremtéséhez, tudjuk, kettőn áll a vásár. Talán egy mindent elsöprő halálos szerelem összehozhatja a családokat, mert köztudott, hogy Romeo és Júlia esetében az értelmetlen viszálykodás is csak gyászt eredményezett.

És valóban reményteljesen indult a fiatalok kapcsolata. Beköszöntött a tél. Akela a csinos, méretre szabott farkasbundájában sétálni indult. Ez alkalommal kedve támadt lemenni a völgybe, kicsit járkálni a frissen hullott, ropogós hóban. És akkor meglátta őt - félrehúzódva a többiek-től -, akire eddig vágyott. Az ifjú éppen fázósan húzta össze az irháját, amikor felpillantott, és meglátta azt, akitől a családja mindig tiltotta. Összefonódott a tekintetük. Az ifjú szégyenlősen elfordult. Őt így nevelték. De a leány villámló éjsötét szeme megbűvölte egy életre. Nem szabadulhat tőle már soha. A kutyák ugatására a lány - mert nem akarta, hogy kíváncsi tekintetek felfedezzék - visszahúzódott a fenyvesbe. Hazafelé menet az ifjú bársonyos tekintete járt az eszében. Megszerzem magamnak - mormogta maga elé önbizalommal telve. Az ifjú még sokáig nézett a távolodó csinos alak után. Nem értette, miért tiltott számára az ilyen kapcsolat. Félelmetes érzések kavarogtak benne. Vágyott rá, hogy közelebb kerüljön hozzá, hogy ezentúl mindig vele le-

gyen. Másnap a leány megint elindult, hogy vágyait csillapítva láthassa az ifjút. Bárány most is ott állt, ahol előző nap. Mintha el sem mozdult volna onnan. Pillantásuk megint összefonódott. Óráknak tűnő másodpercekig nézték egymást, kutattak egymás szemében. A szemek beszélgettek. Gyere el hozzám, az erőbe, hogy mindig velem légy - így a lány szeme. Mennék én - így a másik szempár -, de az ajtó csukva van. Éjjel visszajövök hozzád - suttogta a mélysötét szem. Várlak, szerelmem - sütötte le pilláit az ifjú.

Lassan éjszaka borult a völgyre. A tiszta égbolt milliányi csillaga szórta fényét a ködbe burkolódzott erdőre. A megülő madarak csivitelése egyre halkult. Távoli farkasüvöltés verte fel a csendet. A leány nesztelen léptekkel elérte az ifjú lakhelyét. Az ifjú izgatottan állt a nyitott kapuban. Valami megmagyarázhatatlan félelem szorította össze a szívét. Hogyan tovább? Mi lesz velük? De egyet biztosan tudott. Kívánja a leányt. Csak a szíve mélyén remélte, hogy nemsokára eljön az a pillanat, amikortól mindig együtt lesznek. Akela megpillantotta álmai vágyát. Ott állt előtte, a nyitott kapuban. Kívánta már nagyon.

Innentől már mindig együtt lesznek, ahogy az ifjú vágyta. Akela felfalta a bárányt.

Hajdu Mária: A választás

Mikor János meglátta az erdőszélen a farkast, bosszankodva előkészítette a kétlövetűt. Ha közelebb merészkedik az ordas, kénytelen lesz lelőni.

Egész nap figyelte a környéket, de több példányt nem látott. Ez a szürke magányos. Vajon miért? Tűnődött magában. Eddig azt tapasztalta, hogy a felderítőt hamarosan követik a társai. Ez most nem így történt. Másnap reggel újra megjelent, és valamit cipelt a fogai között. Egészen a kapuig jött, és letette azt a valamit a földre. Még találkozott a tekintetük Jánoséval, és elinált. A férfi döbbenetben látta, hogy egy nyöszörgő, sérült kölyök fekszik előtte a porban. Felnyalábolta és bevitte a csűrbe. Puszkagolyó ütötte sebektől szenvedett, de szerencsére átment a testén. A vérveszteségtől alig élt már.

- Na, jól megbánom, hogy megmentelek, kisöcsém! Már eddig is hiányzik a birkáimból!

Tisztára, mint az „Öreg néne őzikéje” - mormogott magában bosszúsan. Néhány nap múlva már lábra állt a farkaskölyök, és menekülni próbált. Az ösztön, hiszen vadállat! Nyugtatgatta, etetgette. Szép lassan a bialmába fogadta a kis jószág.

Hiába kapott bőséges enivalót, mégis levadászta az udvarház kakasát. Újra a csűrbe zárta, és hosszasan beszélt hozzá, a kölyök pedig figyelte a szavait.

Eltelt néhány hónap, és meglátott az erdőszélen egy ismerős farkast. Minden este megjelent, és egy alkalommal egészen a kerítésig jött. János mellett az udvaron sétálgatott a kis betege. Ahogy meglátta az anyját, nagy izgalommal, csaholva futott neki a kerítésnek. A férfi kiengedte a kapun. A két farkas vidáman futott az erdőszélre. Onnan még visszanezett az anyafarkas, csaholt kettőt - mintha köszönné az ápolást - ez után eliramodtak az erdőbe.

Vajon befogadják-e? Tűnődött magában. Élénk csaholásra kapta fel a fejét. Vidáman szaladt felé a farkaskölyök. Az erdőszélről az anyja nézte. Besomfordált a csűrbe, és ettől kezdve Jánosnak lett egy hűséges barátja. A bárányait soha többé nem vitte el egy farkas sem, de még a birtok közelébe sem jöttek.

Csak téli estéken látott egy magányos farkast a férfi a fák takarásában.

Kutasi Horváth Katalin: Pengeélen

Csak a gondtalan gömbölyödés, a kellemesen finom, meleg puhaság határozza meg a pár hetes farkaskölyök életét, kik az állandó figyelemről, a megszervezett védelemről mit sem tudnak. Nem ismerik még falkájukat. Fogalmuk nincs arról, milyen a világ, semmit nem tudnak még a természet egyszerű, de kegyetlen törvényeiről. Azt sem tudják, hogy ezt a nyugodt kis helyet anyjuk választotta, ki hétheti vemhesség után hozta őket világra, de nem maradhatnak itt örökké, hisz az ő fajtájuk nomád életet él, s csak ilyenkor van rögzített táborhelyük.

- Ó, hát ez egy egészen kényelmes kis vacok! Milyen finom illatokat hoz ide a tavaszi szellő! Azt hiszem, más is szuszog itt... Hányan lehetünk? A csudába! Hisz semmit sem látok! Végül is mindegy, számolni úgyse tudok! - kél lassan öntudatra egyikük a hat közül.

A kölykök nem tudják, hogy anyjuk, az alfanőstény, épp vadászik. Sokáig nem mozdult mellőlük, apjuk etette mindannyiukat. Mostanában, mikor az a fájdalmas hiány megjelenik a gyomrukban, jóleső a friss hús íze, de az is elégedettséggel tölti el őket, mikor szüleik felöklendezik, amit megettek, s így jutnak táplálékhoz. Érdeklí is őket, hogy mi az! A madár éppolyan jó, mint a béka, de nem válogatósak, megteszik a bogarak, a zuzmók vagy a gyümölcsök is...

Nem tudják, milyen előítéletesek velük szemben az emberek, csak azért, mert fajtájuk a dögöt is megeszi, akárcsak a keselyű! Az étel az étel! Miért kell megvetni ezeket az amúgy hasznos falatokat? Még ők beszélnek? A kannibalizmus nagyobb bűn! És ők talán nem esznek dögöt? Legfeljebb hűtőkben tárolják, s nem a földbe ássák! Ők is megeszik, amit mások gyilkolnak le! Miféle vadászok ők? Szép kis vetélytársak! És akkor még nem is értesül egy ilyen kis farkas olyasmiről például, hogy csak az agyaráért ölnek meg az emberek egy elefántot...

- Mindenkinek milyen remek kis bundája van itt! - teszi még hozzá előbbi kellemes gondolataihoz a kíváncsi kis fészkelődő, Penge, ki jó két hónappal később már lépést tart a falkával, mikor is vége a boldog henyélésnek, ideje kitanulni a mesterfogásokat, s a világ milliányi titkát. Csupa izgalom, merő kaland! De...

- Mi ez az üvöltözés? Ennyi csendháborítót! Mi ütött beléjük?

Penge lassacskán rájön, hogy portyázó társai tudatják egymással, ki merre jár, s a fejlett technika híján így tartják a kapcsolatot. Majd kifigyeli, hogy a magányos farkasok és a kisebb csordák inkább lapítanak, s megérti, hogy nem mindig kell feltétlenül a figyelem középpontjában lenni. Persze jó kiereszteni a hangját, s milyen vonzó, felszabadító, mámorító teliholdas éjszakán egy szikla szélén vonyítani, pláne, ha az egy szakadék fölött ugrik ki! S jó ezzel a rögtönzött koncerttel rémületbe kergetni a fránya embert, aki sokat tett azért, hogy kiszorítsa a távoli erdőkbe, hegyekbe őket. Milyen fenséges ragadozói vér csör-

gedez a kis Penge ereiben! Persze a fegyverekkel hiába felesel! Senki nem mesélt neki az irgalmatlan, igazságtalan irtó hadjáratokról, a kegyetlen pusztításokról, egyszerűen csak tud róluk. Tán az anyatejjel szopta magába, vagy a génjei örökítették át a figyelmeztetést: kerülje az embert.

- Milyen csönd lett! Hogy megtorpant mindenki! Á! Én is érzem! Micsoda kívánatos szag! Akkor most én is csóváljam a farkam? De izgalmas! Nézzük csak! Hadd ízlelgessem még egy kicsit! Na, ne! Máris támadáás! Penge megfigyelte, hogy most is ellenszél van.

- Fut már a zsákmány! Micsoda együttműködés! Vajon honnan tudják a többiek, kinek mit kell tennie? Mikor beszélték meg? Hisz idejük sem volt! Hogy nem láttam, hallottam ebből semmit?!

Ugyan rengetegszer hiába igyekeztek, mert sehogy sem csökkent a távolság köztük és üldözöttjük között, s ilyenkor soha nem pazarolja a falka az energiáját, most azonban egyiküknek sikerül meginaznia a szarvast. Rettentően szenvedhet a kiszemelt préda, hisz az Achilles-ínját harapta át az alfahím, Penge apja, s így teljesen tehetetlenné vált a sérült állat, még rúgni is képtelen volt. Penge jónak látta megjegyezni ezt az alattomos, de igen praktikus eljárást. Azt már tudja, hogy a fiatal, a lesántult vagy a beteg állatokat kell kiszemelni, s ha lehet, el kell szakítani őket a csordájuktól. Azt is megtanulta már, hogy a pata, a szarv vagy az agancs milyen makacs és veszélyes fegyver tud lenni egy eltökélt és rettenthetetlen farkas számára is, pedig ettől ő még nagyon messze van... Sokat kell még figyelnie, okulnia.

- Hogy vicsorít mindenki! Akkor én is! Farok magasra, minden egyes szőr az égne!

A nagy összpontosítás közben Penge nem veszi észre, hogy apja már mellső lábával a szarvas tetemén áll vicsorogva, győzedelmesen, de szerencsére nem válik nevetségessé, mert mindenki a zsákmányra koncentrál, s várja, hogy a domináns hím jóllakjon, s csak ezután kerülhetnek sorra a többiek. Van valamiféle rangsor, de Penge még nem firtatta ennek létjogosultságát, bár előfordulhat majd, hogy ha megerősödik, változtatni kíván rajta.

De lehet, hogy saját farkát szeretne majd, mert nincs tapasztalata arról, milyen hosszú vándorlással járhat ez, s arról sincs elképzelése, milyen nehéz még szabad önálló területet találni, ami nincs megjelölve a jellegzetes pontokon szagjelzéssel. Járt már a határzónában, ahol látott már a farkából kivert portyázó példányt, s észrevette, hogy ezen a területen felbukkanhat egy-egy másik farkából való egyed is. De mi lehet messzebb? Rátalálhat saját, önálló otthonára? Élete nőstényére? Hisz hűséges, monogám apja vérét örökölte! Vagy kénytelen lesz egy mezőgazdasági területre vetődve birkára támadni? Jaj! Ez szinte öngyilkosság volna! Könnyedén kilőnék! Így igazolná az előítéleteket fajtájával szemben!

Nem végezheti így, hisz olyan intelligensnek tűnik! Ha apjától a találékonytságot is örökölte, s ugyanolyan kitartó vadász lesz, akkor még a pézsmatulokkal, jávorszarvassal, bölénnyel is elbír majd! Ne váljon belőle birkatulvaj! S ne kerüljön puszkavégrel! Esze is, foga is éles, nem véletlenül kapta a nevét! Belőle is lehet egyszer meghatározó egyed! Járhat majd magabiztosan, mint most apja, habozás nélkül megközelítheti bármely társát, peckesen tarthatja fejét, fülét, farkát, megbüntetheti a rakoncátlan, vérével nem bíró hímeket, kik előtte akarnának bármit is egy szukától...

Megadásra kényszeríthetné azt, ki a helyére tör, s élvezettel várna ki, hogy a másik maga alá húzza a farkát, nyüszítsen, hátára feküdjön vagy a száját szagolja, mint nem is olyan régen ő tette kölyökként, mikor táplálékot kért valamelyik szülőjétől.

- De büszkén vicsorítja a fogait! - néz elbűvölve apjára Penge. - De mosolyogni is tud ám! Némelyik itt a farkában olyan sanda tekintetű! Annak ott meg olyan sárga, olyan vad a szeme!

Újra apjára tekint, s nem érti, hogy tud annyit enni. Igaz, pár napig koplalniuk kellett, de akkor is!

- Micsoda farkasétvágy! Hány kiló húsnál tarthat már? Most már odaengedhetne mást is! Most meg hova megy?

Az alfahím egyszerűen megmártózik. Jóllakott, és szalvéta híján így teszi magát szalonképpessé. Amúgy is, vagy hatvan kilométer per óra sebességgel száguldott nemrég, kissé megizzadt a bundájában! Azért le-

het, hogy még visszanez egy kicsit később a zsákmányhoz, ki tudja, mikor ejtenek el megint valamit...

Hány hasonló vadászatot megél, hány magatartásformát leutánoz, eltanul, tapasztal még Penge! Évekig szüleivel marad majd. Egyre nagyobb részét veszi ki a társas hajtóvadászatokból! Egyelőre csak a testvéreivel való játékokban próbálgatja, fitogtatja erejét. Nem tudja eldönteni, hogy mikor anyjával kisebb állatokra vadászgatnak, mekkora része van neki a sikerben, s mennyi anyjának. De egyre inkább hiszi, hogy az ő harapása volt a végzetes, s ez kellő önbizalmat ad számára.

Mikor rájuk esteledik, s a hidegben összebújnak, melegítik egymást, felidéződnek Pengében azok az idők, mikor még magatehetetlenül feküdt testvérkéivel a vackában. A hosszú téli éjjeleken pedig, mikor épp nem a holdnak adnak koncertet valamiféle megmagyarázhatatlan ösztönnek engedelmessé, az emberi fülnek nem túl kedvező frekvenciákon, akkor arról ábrándozik, hogy éppoly erős, megingathatatlan tekintélyű, mint apja. Igen, idővel ő is kerülhetne vezető pozícióba, ő is lehetne az élen. De lehet, hogy táncol ő még pengeélen, a határszélen.

Dancsházi B. László: Piros és a farkaska

- Máris indulok! - kiáltotta Piroska az anyjának. Megkötötte túrabakancsának fűzőjét, és felegyenesedett, hosszú barna haját hátravetette. Vállára akasztotta puskáját. Majd visszafele jövet lövök valamit, jó lesz egy fácán vagy nyúl holnap ebédre, de egy finom őzgerincnek örülnék a legjobban - gondolta. Karjára akasztotta a nagymamának elkészített kosarat, és elindult az erdőbe.

A fiatal hím farkas orrát az ég felé emelte.

- Ez a vadász lányának szaga - állapította meg. - Undorító népség! Több állatot ölnek meg, mint amennyit meg bírnak enni. Mi értelme van? Én csak akkor vadászok, amikor éhes vagyok, ha jóllaktam, akár az orromra ülhetnek a nyulak, legfeljebb elzavarom őket, ha idegesítenek. És még azt állítják, hogy én vagyok gonosz meg vérszomjas. De nem csak az ál-

latokkal viselkednek farkastalanul. Azt a szerencsétlen öregasszonyt is hagyják, hogy itt lakjon az erdő közepén, abban az ócska viskóban, pedig szép nagy házuk van a faluban, elférne ott is.

Tartott ugyan a puskás emberektől, de kíváncsisága erősebbnek bizonyult a félelménél. Egy ösvény menti bokorban elbújva leste a legújabb bugyuta slágerű dudorászva közeledő Piroskát.

Hm, embermértékkel bizonyára szemrevaló teremtés, engem viszont a frász tör ki tőle - morfondírozott. - Akkor sem enném meg, ha éhen pusztulnék. Inkább ráfanyalodnék a békára meg az egérre, mint az a semmirekellő vörös bundás rokon. Na, megyek is, mielőtt elhányom magam.

Bármilyen óvatosan kúszott visszafelé, az éles szemű Piroška észrevette.

- Hú, de szép bundád van! - mondta magában. - Közeledik a nagy névnapja, a te bőröd lesz az ajándékom.

Gyorsan letette a kosarat, lekapta válláról a puskát, és durr! Szegény farkas fájdalmasan vonítva hempergett néhányat, majd elnyúlt az avaron. A lány, mint egy sálat, nyakába vette a tetemet, és továbbindult.

Az erdei házikóhoz érve úgy döntött, megtréfálja a nagyanyját. Egyik kezével a nyakát fogva, a másikkal az álla alá nyúlva betolta az ordas fejét az ajtónyíláson.

- Hrrrrrr - morgott, miközben kezével a még meleg farkas fogait csatogtatta.

- Anyádat ijesztgesd, kisunokám! - szólt ki a nagymama, akiről köztudott volt, hogy nem szívleli fia feleségét. - Azt hiszed, nem ismerem meg a hangod? Öreg vagyok, de nem vagyok süket, hallottam a lövést, meg a farkas vonítását is. Mondtam is, végre valaki megnyuvasztotta azt a vérengző bestiát, de nem hittem volna, hogy te voltál a hős vadász. Hiába, a fiam lánya vagy!

Piroška az ajtó mellé dobta a farkastetemet és belépett a házba.

- De finom vörösbor! - örült a nagymama, miközben a kosarat pakolta ki. - Pálinkát nem hoztál?

- Nem való az már neked, nagy, a te korodban.

- Jó abból a kevés az ilyen magamfajta öreg cselédnek is. Hát még a sok! Mondd meg apádnak, ha erre jár, hozzon egy üveggel. Ül le, kisunokám, sütöttem neked egy kis mézest.

Miután Piroska befalta az utolsó morzsát is, felállt, és megcélozta az ajtót - onnan visszafordulva köszönt el, nehogy a nagymamának ideje legyen marasztalni. Otthon aztán megnyúzták a farkast, Piroska azonnal el is vitte a bőrét a szűcshöz, a vadász pedig a maradványokat egy műanyag zsákban a faluszéli döggútba dobta.

A nagymama névnapjára el is készült a farkasbőr. Gyönyörű lett - a szűcs a dús szürke bundát fűzőld, szélein farkasfogazott filcre dolgozta rá. Örült a mamika az ajándéknak, azonnal az ágya elé terítette.

*****

- Láttátok mostanában Lobó barátomat? - kérdezte társait Balambér, az erdei manók vezére. - Már legalább tizenötször jött fel a Nap, mióta nem találkoztam vele. Csak nem esett valami baja?

- Keressük meg! - harsogták a manók kórusban.

Nem kellett sokáig keresgélniük, az ösvénytől pár lépésnyire megtalálták azt a helyet, ahol a farkas kilehelte lelkét, és a vércseppeket követve eljutottak a nagymama házáig. A manók egymásnak tartottak bakot, hogy Balambér be tudjon nézni az ablakon. Meg is látta a nagymamát, amint az ágy szélén ül, bütykös lábait a Lobó bundáján melengetve.

- Tudtam, hogy valami szörnyűség történt - mászott le szomorúan Balambér az ablakból. - Nem véletlenül hasogatott reggel a bal térdem. Menjünk Priszcellához, ő talán még tud tenni valamit.

- Tudok Piroska gaztettéről - mondta az erdő tündére. - Meg is akarom bosszulni, de az én varázserőm kevés hozzá. Viszont ha ti is segítetek, megpróbálhatjuk. Nem lesz nehéz dolgotok, csak utánam kell mondanotok a varázsigéket.

Ettől kezdve a manók őrt álltak az erdő szélén. Néhány nap múlva valóban jött Piroska, karján kosárral, vállán puskával, dudorászva, ahogy szokott. Két manó azonnal elfutott Balambérért és Priszcelláért, a többiek pedig követték a lányt a nagymama házáig.

A nagymama éppen a kerítés tövében gyomlált.

- Gyere, kisunokám, segíts fel. Nehéz már a felállás az öreg csontjaimnak. Piroska az ajtóba tette a kosarat, falnak támasztotta a puskát, és felsegítette a nagyanyját, majd elindultak a ház felé.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Szarvaspata, rókaláb, öleld meg a nagyanyád! - mondta el Priscilla az első varázsigét. Piroska nem hallotta ugyan a tündér hangját - nem is látta sem őt, sem a manókat -, de engedelmeskedett.

- Kiszasztalon vesszőkas, ti lesztek az új farkas - szólt a tündér, a manók elismételték utána. Tűz csapott fel, a lángok elborították a lányt és a nagymamát. Közben Priscilla megparancsolta a manóknak, hogy hozzák ki a lábszőnyeget, és fejtsék le a farkasbőrt a filcről.

Amikor a tűz kialudt, egy nyúzott farkas feküdt a fűben. A manók gondosan ráillesztették és összevarrták a bőrt.

- Nincsenek fogai - csóválta a fejét Balambér. - Egy farkas mégsem lehet egész életében tejbegrízt.

- Azám - ráncolta volna a homlokát Priscilla, ha tudta volna; a tündérek bőrén nincsenek ráncok -, erről elfelejtkeztem. Piroska nyakéket készített Lobó fogaiból, de most otthon hagyta. Sebaj, van itt farkasfog éppen elég!

Letépett a posztó széléről két csíkot, és a farkas szájába illesztette. Mire elkészült, a zöld filc farkasfogak vakítóan fehér csontfogakká változtak.

- Bazsalikom, kurkuma, ébredj fel, farkas koma! - mondta el a tündér az utolsó varázsigét. Lobó lassan feltápáskodott, megrázta magát.

- Hű, de jót aludtam! - mondta. - Olyan mélyen, hogy talán még a puska-lövést sem hallottam volna meg. Meg is éheztem közben.

- Parancsolj, tied az egész tyúkfől - mutatott Balambér az udvar vége felé. Az öregasszony úgysem főz többé újházi tyúkhúslevest az unokájának.

Lám Etelka: A farkasok

Már éppen felkelt a nap, és az aranyszínű sugarak beosontak a hatalmas fák lombjai közé. Apa és én elindultunk az erdőbe napi túrára, hallgatva a rigók gyönyörű énekét. A kékharang virágok és a fenyőfák illata kísért minket egy kis erdei ösvényen, amit már sokszor használtunk utunk során. A fűrge, szürke vadnyuszik már kergetőztek a virágokkal borított réten, és egy-két vörös bundájú mókus makkot eszegetett a zöldellő

fák ágai között. Apám erdész volt, így mindennap járta az erdőt, és én is, ha időm engedte. Felmásztunk az egyik magaslatra, így messzire el-láttunk, és az állatokat sem ijesztettük el. Őzek és szarvasok tűntek fel, óvatosan lépkedtek a zöld fűben, füleltek, majd hirtelen zajt hal-lottak, és már el is illantak, be a fák sűrű árnyékába. Mire feleszmél-tünk, már egy farka szürke farkast láttunk. Ha jól számoltam, húszan voltak, jól kivehetően legelöl a vezérhím, a legerősebb szürke farkas állt, és mellette a nősténye, neki hófehér bundája volt; ez igen ritka je-lenség. Ahogy a távcsővel figyeltem őket, a farka közepén szinte védő-falként ügyeltek a farkaskölykökre. Mivel még nyár volt, ilyenkor öt-hat kilométer a vadászterületük, szaglásuk és hallásuk kitűnő, vizelettel, ürülékkel jelölik ki az útvonalukat. Egy szarvas tetemét vonszolták a farkasok maguk után, megvolt a napi étel. Egy farkas kilenc kiló húst is megeszik naponta. Szóval, egy óra múlva el is ment a farka, miután jóllakott. Apám intet, hogy menjük le oda, mert valamit látott odalent. Elég gyorsan leértünk a tisztásra, és az egyik vadrózsabokorban moz-gást és nyüszítést hallottunk. Hamarosan meg is találtuk, hogy mi az. Egy kis farkaskölyök szomorúan és nagyon ijedten nézett minket, szinte remegett. Bundája tele volt bogáncssal és az egyik hátsó lába meg volt sérülve. Valószínűleg csak kificamodott, de apa azt mondta, hogy haza-visszük, és már holnap jobban lesz, és visszahozzuk ide. Éjszakára nem maradhat itt, mert elég kicsi még, és valamelyik vadállat megtámadhat-ja. Hazafelé utunk gyorsan eltelt, és aggódva dajkáltuk a kis farkas-kölyköt. Apa otthon megvizsgálta, és azt mondta, hogy holnapra rendbe jön a kis betegünk. Bekerült egy kis ketrecbe, lába be lett pólyázva, ka-pott egy kis húst, mert már elég nagy volt, körülbelül négyhónapos, és szépen el is aludt. Hajnalban lehetett úgy öt óra, farkasvonyításra éb-redtünk. Kinéztem az ablakon, és nem akartam hinni a szememnek, a hó-fehér nőstény farkas kint ólálkodott a házunk előtt. Szóltam apának is. Szóval, az anyafarkas eljött a kölyökért; még ilyen sohasem hallottam. Apa kivette a ketrecből a kis farkast, levette a kötést a lábáról, és azt mondta, kiviszi a ház elé, és visszaadja a nősténynek. Én aggódva követ-tem az eseményeket, és nagyon féltettem apámat, hogy megtámadják a farkasok. Az ablakon kinézve izgultam, és láttam, hogy apám kiért a ház

elé, majd letette a kis farkaskölyköt, aki azonnal szaladt az anyja felé; ekkor láttam az egész falkát, amely idekísérte a nőtényt, és a vezérhím apámmal szemben állt, de nem volt agresszív. Ezek után békésen visszavonultak az erdőbe.

Hát igen, a farkasok is okosak, intelligensek, és párjukkal élik le életüket. Még sokszor mentünk ki arra a tisztásra, ahol a farkasok megjelentek, de nem találkoztunk velük többet. Ne engedjük, hogy a farkasok kihaljanak, hisz hozzánk tartoznak, ők is a Föld lakói, óvjuk, védjük meg őket, ők is Földünk faunája!

Kutasi Horváth Katalin: Farkasordító

Rettegtetek tőlem, tiszteltetek engem,
Ősembernek rajzán én már megjelentem.
Siegfried nagyapját is farkasnak véltétek,
Irtottatok egykor, most meg védenétek.
Fegyveretek miatt szenvedtem eleget,
Végül meghátrálni kényszerítettetek.
Dzsingisz kán ősapját rólam formáztátok,
Ki a magas égből jött le épp hozzátok.
Fogaimból láncot is fűztetek gyakran,
Talizmánnak szánva fityegtem a nyakban.
Csontjaimból a sírokba rejtettetek,
Gonosztól védelmet így remélhattetek.
Totemállat voltam indián népeknél,
Apollónban engem láttatok istenként.
Egyiptomi szekta utánozott engem,
Juhokat fogyasztott, tudván: a kedvencem.
Véres legendákat szőhettetek rólam,
Egy sem volt a fülnek tetsző, ékes szólam.
Fenevadként, kannibálként szerepeltem,
Farkasember képében kegyetlenkedtem...

Vicsorgó fogakkal mordulok az égre,
Nem gondolok én a közeledő végre.
Vonyítok a holdra, a befagyott tóra,
Észreveszek mindenkit a szűzi hóban.
Nem kímélek senkit, széttépem a zsákmányt,
Mecélszem az ürgét, kergetem a kányát.
Vastag bundám megvéd, kiállok a fagyot,
S ha szakadékot látok? Ugrok egy nagyot!

Hallod, Henrik király, negyedik a sorban?
Te most már ott fekszel réges-rég a porban,
De én megmaradtam, élek a háttérben,
Bár egy kis védelem azért még rám férnel!

Zilahy Tamás: A kezes bárány

A báránka komótosan végzett az utolsó falattal is. Nincs több, elfogyott. Jóllakottan leheveredett a fűbe, és emlékezett. Emlékezett az édesanyjára, akinek egy húsvét előtti napon nyoma veszett. Akkortájt többen elvesztek, főleg a fiatalok közül. Gondolom, anyu vitte el őket a nyuszihoz. De inkább előlről kezdem a történetet. Időszámításom előtt néhány hónappal botrányos körülmények között megfogantam. Az öregem akkoriban már nem volt a topon. Így aztán gyakran elkóborogtak az asszonyai. Bár még ő számított az alfahímnek, a fő kolomp már fáradtan fityegett a nyakában. Anyám is sűrűn eloldalgott a nyájtól. Kitavaszkodott, és megpezsdült a vére. Nem tehetett róla, a fajfenntartás munkált benne. Apámból azonban kiveszett már a mormon hajlam, ezért anyunak új kihívások után kellett nézni. Legelés közben egyre kijebbetette magát a nyájból. Már csak a távolból, messzire látszottak a fajtársai. A gazda pulija, János, persze észrevette a sompolygást, és a nyomába eredt. A csörgedező kis pataknál érte utol. Körös-körül dús legelő, mellettük giccsesen folydogált a patakocska, és a nap is a megszokott narancsszín tócsában landolt. Anyámra akkor váratlanul rátört a Stockholm-szindróma, és szerelmes pillantást vetett a pulira. János

nem volt rest, sőt rasszista sem, ezért aztán puliszámba vette anyámat, és a lenyugvó nap sugaránál egymáséi lettek. Gondolom, ettől a pillanattól kezdve kerültem én is a képbe. Egy darabig még együtt voltunk anyával, aztán megszülettem. Anyám, aki birka volt, azt hitte, sohasem derül majd ki a félrelépése. Ez egészen a születésem pillanatáig titokban is maradt. Lehet mondani, hogy félsiker volt. Földi karrierem ezenel megkezdődött, de valami nem stimmelt. A színem. A mostanában divatos kifejezéssel élve afroamerikai voltam, konkrétan szólva: fekete bárány. Az apa semmit sem vett észre. Komótosan megszámlálta a lábaimat, és rendben találta, hisz neki is annyi volt, tehát az apja fia vagyok. Ő is birka volt, és ezért büszke is. A puli is büszke volt, de ő tudta, hogy miért. Lassan cseperedtem felfelé. Nem csoda, hiszen állandóan biokosztton éltem, ebédre mindig füvet kaptam. Nem ízlett, és nem is laktam jól vele. Megpróbáltam virágokat, kórókat, fagyökeket enni, de csak nem sikerült jóllakni velük. Valami egészen másra fáj a fogam. Anya volt, aki kiskoromban tanítgatott, okosított, és sokat mesélt is nekem. Például a farkasokról. Mindig rettegve ejtette ki a farkas szót, mert a farkasok a birkák legnagyobb ellenségei. Évek múltak el az eset óta. Most a magam útját járom. Megváltoztak a szokásaim. Már csak néhanapján tartok a nyájjal. Magányos birka lettem. Anyám nem tudta a farkasoktól való félelmet sem belém plántálni. Talán óvatlan is lettem. Más lett a világ is. Felborult az ökológiai egyensúly. A farkasok, sajnos, kipusztultak.

Most ettem meg az utolsót.

Csetneki Juhász Balázs: Farkas

Farkasok üvöltenek
A kietlen, havas táj felett,
Szitkot szórnak a némaság felé,
Fegyver dörren, vasszilánk sebzi meg,
Vérük a fehér havat pirosra festi meg,
Csak üvöltenek, csak üvöltenek.

Hosszú, fagy hervasztotta
Téli éjeken üzennek!
„Koplalva, rém hidegben
Tesszük, amit akarunk,
Még ha pusztulunk is sokan,
De a szabadság miénk,
Igaz, miénk az éhség is,
De miénk a végtelen.”

Vonításuk lidércpalástja szétterül
A hallgató, néma falvakon.

Az állatkertben most látom őket,
Most látom őket félszegen,
Izgatottan, nyugtalanul járkálnak,
Nem éheznek, megvan minden,
Ami itteni élethez meglehet.
Bezárva, rabságban meggyalázva,
Vasrácsos világukban
Mind körbe-körbe kereng,
Sárgásan villogó vad szemükben
A vágy villája sistereg.
Csak egy, csak egy percnyi villanó
Szabadság, csak pár másodpercre
Éreznék a végtelen szagát,
Minden megadatik, csak az nem,
Ami lelkük, életük lényege, a
Végtelen vad bűvölete: a szabadság!

Mi vár rájuk e csúf, groteszk világban?
A súlytalan halál?!
Álmaikban még száguldanak,
Álmaikban még űznek fáradó vadat,
Tépnék széjjel szarvast, őzet, nyulat,

Álmaikban még üvöltésük is megdöngeti,
Megrettegteti a falvakat.
Álmaikban vértől csapzottan
Párzanak, szukáik szemeiben
Szikrázik a szűz hó, lelkükbe vakító,
Lánggal ég a világ, a tűzre való.

A múltó idővel az álmunk is elapad,
S ha majd elhagyja az élet,
Ráírják egy papírra a nevét - ha volt -,
Elpusztult egy farkas.

A könyörtelen vadonban, hol testvéreik
Szabadon élnek, ott van falkagőg,
Van végtelen, van éhség és van küzdelem,
De van daluk, szabadsághimnuszuk.

Rab lelke húrjain utolsót pendít a halál,
De végső, elhaló vonítása mégis
Büszkén, szabadon úszik a végtelenbe
A halkuló világon át.

Varga Katalin: Akela

Mindig tudtam, hogy Erdély csodálatos hely. Olyan jó, hogy meghívtak. Régóta leveleztem már ezzel a családdal.

Csodás helyeken jártunk. Új barátságok szövődtek a régiek mellé. Talán az idő is kegyes lesz hozzánk. Holnap erdei túrára készülünk kis csapatunkkal. - Én még ma sötétedés előtt elmegyek a közeli erdőbe - határoztam el. - De egyedül. Csak nem olyan veszélyes, mint ahogy mondják. Vakmerő természetem van, egy magányos túra gondolata nagyon csábítóan tűnt.

Nem szóltam hát senkinek. Nekivágtam a nagy kalandnak. Túrabakancs, ivóvíz, némi élelem, takaró, elemlámpa. - Elég is lesz - gondoltam. Cso-

dásan sütött a nap, csiripeltek a madarak. Az erdő hűvöse ismerősként fogadott. Kis kaptatón át jutottam ide. Hirtelen lett csend. Elhallgattak a madarak, feltámadt a szél. - Csak semmi pánik - nyugtattam magam. Ittam egy kicsit a kulacsból, ettem néhány falatot. Felvettem a kabátomat is. Elindultam visszafelé. Talán még sötétedés és a vihar kitörése előtt visszatérhetek barátaim házába.

Egyre nagyobb lett a szél, eleredt az eső is. Futni kezdtem. Miért is indultam el egyedül, szó nélkül? Hirtelen dörrent egyet az ég, aztán egy cikázó villám csapott le a fák ágai között. Hátam mögött nagy reccsenést hallottam. Az orkánerejű szél letört egy vaskos ágat az egyik fáról. Már nem volt időm elmenekülni. Láttam, ahogy zuhan felém az ág, nagy ropogással. Elveszítettem az eszméletemet.

Arra tértem magamhoz, hogy valaki, vagy valami az arcomat nyalogatja. Nyöszörgést hallottam, puha, szőrös test mocorgott mellettem. Nagyon megrémültem. Egy farkaskölyök volt. Próbáltam felülni, de éles fájdalom hasított a hátamba. Ahogyan a fejemhez értem, nedves lett a kezem. Megsérült hát a fejem, s talán néhány bordám is eltörött, gondoltam. A kis farkas hozzám bújtt, átadva apró teste melegét. Megrémültem. Mi lesz, ha idejön az anyja, vagy az apja? Ők biztosan nem lesznek ilyen barátságosak. Hátizsákom aljában nagy nehezen megtaláltam a mobilomat. Érdekes módon nem törött el. Sőt, valamennyi térerő is volt benne. Betakaróztam a meleg plédbe, s tárcsáztam barátaim telefonszámát. Az első ijedtségen kívül jól megszidtak. Igazuk volt. Felelőtlen voltam. Kérdésükre, hogy merre vagyok, nem tudtam pontos választ adni. Azt mondták, indul a mentőcsapat értem, ne aggódjak. Hirtelen megláttam egy barlangot. Ezt meg is mondtam nekik. Volt hát egy kicsit pontosabb helyzetjelentés.

Akela, a kis farkas, mert így neveztem el, megtalálta a becsomagolt élelmet. Mindenképpen ki akarta nyitni a zacskót. Éhes lehetett. Én is az voltam. Nagy nehezen kibontottam hát a csomagot, s közösen megettünk mindent. Egyre jobban fájt a hátam, s fejemen is a seb. Az eső újra eleredt. Akela a barlanghoz szaladt, aztán hozzám. Hívott magával. Kúszva-mászva, nagy kínlódások között vánszorogtam el a bejáratig. Szinte vacogtak a fogaim, úgy fáztam. Találtam néhány viszonylag szá-

raz fadarabot. Öngyújtó volt a hátizsákomban. Nehezen ugyan, de csak meggyulladt a tűz.

Akela vonyítani kezdett, szaladt a hátam mögé. Nagy nehézségek árán sikerült megfordulnom. Két farkas élettelen tetemét láttam meg. Oda-kúszva, mindkettő oldalán lőtt sebeket láttam.

- Ők voltak a szüleid, kicsim? - kérdeztem a kis állattól. Ő nyüszített, nyalogatta a szülei kihűlt testét. Aztán odabújt hozzám és elaludt. Vadászok lőhették le a két nagy ordast. Csak Akela menekült meg, ezek szerint. Lázas lehettem, kimerült, engem is elnyomott az álom. Hangokra riadtam fel. Engem szólongattak kintről. Megkönnyebbülten válaszoltam. A kis farkas elbújhatott valahová.

Kórházba kerültem, hamar helyrejöttem, szerencsére. Kicsit megerősödve, barátaimmal együtt erdei sétára indultunk. Megláttam Akelát. Minket figyelt. Ahogy meglátott, odaszaladt hozzám. Barátaim csodálkozására, ott is maradt mellettem. Megsimogattam, elmeséltem a mi nagy kalandunkat a többieknek. Kiderült, orvvadászok lőtték le a szüleit. Már keresték a kis farkast. Állatorvossal akarták megvizsgáltatni. Állatkertbe vinni.

Itt volt hát az alkalom. Most nem menekült el, velem szépen jött a doktorhoz. Ezt a kalandot sosem felejttem el. Azóta, ahányszor elmegyek Erdélybe, őt mindig meglátogatom az állatkertben.

Akela nagy farkas lett. De engem megismer, mindig viszek neki finomságokat. Megnyalja a kezemet is. Már nem megyek egyedül az erdőbe. Kemény leckét tanultam meg ezzel a kalanddal. Így lett egy farkas a barátom, ezt sosem felejttem el.

Hanyecz István (shf): Róma legendája

Haikusor

*

Legendák szerint
Róma alapítója
Romulus, Remus

*

Marsnak Rhea szült
ikreket, Teberinus
megmenti őket
*

Farkas szoptatja
a kis Romulust, Remust,
Róma jelképét
*

A vadon nevelt
ikrekre egy juhász lelt,
ők felnevelik
*

Romulus bölcsebb,
ravaszabb, nagyra törőbb,
vitába esnek
*

Istenek, jósok
akarata lesz döntő,
Romulus nyertes
*

Tesvérek harcát
három monda meséli
az utókornak
*

Remust kivégzik,
hatalom győz felette,
éljen a Király
*

E monda szerint
Róma első királya
Romulus vala

***

Albert Ferenc: Farkaskaland

Kárpátok karéján hím farkas üvölt,
felhőt markol félőn a reszketeg hold;
havasi legelőn fagyos szél süvölt,
komondor őrzi a népes juhakolt.
Éhes ordasfalka járja a vadont
ott, hol a természet törvénye diktál,
zsigerből ösztön: élet, avagy halál.

Hajsza, csapatszellem, bátorság, erő!
Mivel az életben maradás a tét,
így makacs kitartás lehet csak nyerő,
hisz élelem nélkül kétséges a lét.
Éjben illat lebben, fennkölt kísértés,
és lám, az alfahím rögvest szagot fog,
elszánt tutulás csigáz nyűtt csapatot.

Az eldorádóban könnyű a préda,
úr az éhkopp, de vigyázatra is int;
a nagy-fehér őrző bizony nem léha,
húsba mártja fogát s éles karmait.
Nyers és könyörtelen ez a harc ma itt,
esztenán a pásztor bős hangra riad,
botja villámlik, s ordasbunda likad.

Vonyítva oson csapott farkú falka,
vérfoltok tarkítják a zöld legelőt;
keserű szájjal baktat az alfa,
pofáját szegélyzi tépett kutyaszőr,
de ma mégsem ő a komondorverő.
Nyakán és horpaszán tátongó lyukak,
bundáját szabták vérmes kutyafogak.

Messzi az éj, ám üres bendő korog,
bárányhús helyett jól jön a bűzlő dög;
tetemet rejt egy karcsú sziklahorhos,
hol óvatlan zergének nyaka törött,
végre véget ért a falkára mért böjt.
Gyógyulnak a sebek, folytonos a harc;
hullik a gyenge, s csak az erős marad!

Cs. Mayer Katalin: Farkasverem

A csendes kis faluban borzongató farkasüvöltés hallatszott éjjelente. Nem tudták, honnan a hang. Talán a falut ölelő dombokról hallatszott le, s mikor az emberek elhúzták a függönyt este, és a sötétséget kémlelték, szúrós sárga farkasszemeket véltek felfedezni, ami figyelni őket. Hiába a ház biztonsága, a farkas fájdalmas hangja felidézett bennük valami ősi félelmet.

Stubi - a fekete terrier - már jó pár évet kiszolgált gazdájánál. Vak és süket is volt már öreg pára, egyre többször beengedte gazdája a folyosóra melegedni. Arra gondolt, majd egyszer csak elalszik, de Gézát - a gondoskodóját - vitte el a rohammentő, agyvérzést kapott. Stubival már egyre kevesebbet törődtek. A februári barkát bontó ezüst szél megcsiklandozta orrát... vad, szabad illatokat vitt felé, ami feltüzeltte öreg csontjait... hisz ha vak is volt, süket is, ösztönei olyan ébren dolgoztak benne, mint az ébredező bodzában a nedvek. A kapu nyitva volt. Felszegte fejét, orrát a levegőbe fúrta, és csak ment az illatok után... Egy házhoz vitte az ösztöne, ahol egy kis vakarék lány pincsi lakott. Az út mellett kibetonozott csatorna futott végig. Stubi egyenesen a betoncsatornába esett. Kétségbeesetten járt előre és hátra... kikapaszkodni nem tudott, tehetetlenül nyekkent vissza a meredek csatornafalról. Leszállt az éjjel...

Egy betongyűrűbe húzódott be éjszakára. Legalább volt valami a feje felett, de nem tudta elképzelni, mi történt vele, hová esett... Talán a farkasverembe esett farkasok érezhettek így. Iszonyú hideg volt... a

fájdalom, a magány torkából előcsalta az ősi dalt... és üvöltött, üvöltött. A betongyűrű felerősítette hangját. Az emberek rémülten húzták el a függönyt ablakukon.

A februári Nap nem akarta felmelegíteni éjszaka meggémberedett csontjait, de a kis szuka kutya csaholása újra erőt ébresztett benne... a csatornában járt le és fel, fel és le... hátha talán talál valami kiutat... lába már vérzett. Leszállt a második éjjel. Stubi behúzódott a betongyűrűbe és fájdalmában, magányában üvölni kezdett... Hangját felerősítette a gyűrű... Az emberek félve húzták el ablakaikon a függönyt. Harmadik napon újra elindult útján Stubi... le és fel, le és fel... kiutat nem talált. Az éhségtől is nagyon szenvedett már. Lába véres nyomokat hagyott betonon. Akkor, mint mindennap, arra ment egy asszony a munkába; hétfői napot írtak. Meglátta az árokba esett vak kutyát... Sebes lábáról mindjárt tudta, nem most eshetett a csatornába... Bekopogott a pincsi gazdájához, aki felhívta Géza lányát, aki megígérte, hogy eljön érte. Hazafelé az asszony nem látta a vak kutyát a gödörben. Megnyugodott, végre hazavitték. Azonban Stubiért senki nem jött el, csak benne volt a betongyűrűben, oda húzódott az eső elől. Éjjel már nem üvöltött... mélyen búgott... tüdeje zakatolt. Negyedik napon a kimerült kutya elővonszolta magát a gyűrűből, és erőtlenül terült el a csatorna betonján. Akkor újra arra járt az asszony, és tekintetében könnyek tödultak... - Hát nem jöttek el érted? Hajolt a szenvedő kutya fölé. Árnyékától a kutya felhúzta ínyét, és megmutatta fogait. Nem tudhatta, hogy bántani akarják-e... Az asszony tudta, hiába beszél neki, hogy megnyugtassa, nem hallja... nem látja... Próbált lábra állni szegény pára, de összeroskadt. - Nem hagyhatom itt. - Döntötte el az asszony, és beugrott a kutya után az árokba. Kabátja ujját ráhúzta a keze fejére, hátha még harapni tud szegény... de csak arra volt ereje, hogy megmutassa hatalmas farkasfogait... Az asszony egy határozott mozdulattal a kutya válla alá és a hátsó lába alá nyúlt, karjába vette... - Nyugodj meg, nem lesz semmi baj... nyugodj meg nem lesz semmi baj... - mondogatta a szabadulni akarónak, akinek tüdeje zakatolt az asszony ölelésében. Mi-re hazaért a kutyával, karjai elszibbadtak, a szíve össze-vissza vert... -

A végén még én is meghalok... - mondta a kutyának. Letette a garázsba, puha zsákokat tett alá, egy rossz pulóverrel betakargatta. Tejet melegített, szájába csöpögtette, de már le sem nyelte szegény. Az asszony szemében újra könnyek gyűltek. - Meg fogsz halni, te szegény. - Mégis megkönnyebbülést érzett... Utolsó emléke nem a hideg betongyűrű lesz, hanem a tej íze... - Hogy vakargatja valaki a fülét... - simogatja... talán fel is melegedett. Ott ült mellette és sírt. Apja jutott eszébe, az utolsó találkozás. Akkor ment le a januári Nap... és elénekelte még neki a „Lement a Nap a maga járásán...” című dalt. Az volt a kedvence. Már nem nyitotta ki a szemét napok óta, de akkor ránézett és mosolygott - Búcsúzás volt az, egy utolsó találkozás. Megsimogatta apja kezét. Aztán feltépte az ajtót, és kirohant a házból. - Apám meg fog halni, meg fog halni! - zokogta és árkon-bokron át futott a nagy hóban, úttalan utakon... Temetése napján apja nagy fekete farkaskutyája, aki nem jött ki még a kapun engedély nélkül soha, nem volt hajlandó otthon maradni... RávicSORított az asszony férjére, aki megtántorodott; betámogatták a házba... Mentőt kellett hívni; az orvos nem talált semmi bajt. Attól a perctől kezdve ismeretlen betegség támadta meg. Az asszony a férje egyik barátját kérte meg, hogy vigyázzon rá, míg eltemetik az apját. Az asszony felkapta magára a fekete kabátot. A fekete farkaskutya sárga tekintete mindenhová követte... - Gyere, menjünk! - mondta a kutyának, és az fenségesen követte. A járdán csak egy nyomot lapátoltak el, másfél méteres hófal szegélyezte. A vidéki rokonok nem érkeztek meg, és a városkából sem mozdultak ki sokan... Majdnem lekéste az apja temetését. Minden szem rámeredt, és a fekete hatalmas farkaskutyára, ahogy befordultak a temető kapuján... Stubi mellkasa zihált. Biztosan tüdőgyulladást is kapott... teljesen kihűlt szegény pára a hideg köveken, étlen, szomjan... - Már nem tudok segíteni - Szinte fáj az asszonynak az állat szenvedése. Fogta az ásót, és a kert végében ásott egy gödröt. Tudta, hamarosan bekövetkezik... Megjött a férje. - Hallom, hazahoztál egy kutyát... Normális vagy? Mit csinálsz vele? - Eltemetem. Te ezt úgysem érted - Tekintete valahol nagyon messze járt, fénytelenül. Este kiment a halott kutyához. Ölbe vette, mint ahogy az árokból

kiemelte, majd eltemette. A Hold új volt, titokzatos, misztikus, mintha ezüst farkasok üvöltöttek volna sarlójában. Mintha látták volna a boldogtalan asszonyt. - Hiába, hiába lőtted le apám farkaskutyáját... saját magadtól nem tudsz megszabadulni soha... - sziszegte az asszony fogai között. Mint azok az emberek sem tudnak saját lelkiismeretüktől megszabadulni, akik félve húzzák be ablakaikon a függönyt... Farkas jár közöttünk! Farkas jár a kertek alatt! Farkas. Értitek? Mert soha nem tudjátok elpusztítani a szabadságot... az ezüst barkát érlelő szelet! Géza bekerült az elfekvőbe. Az asszony felhívta Géza lányát, mielőtt elmegy édesapja, fogja meg a kezét! Legyen velem! Mert az apja soha nem hagyta volna a süket, vak, öreg kutyáját egy farkasveremben elpusztulni.

Mayer Zsó: Farkasok (Mese)

A tél az előző évekhez képest rettenetesen hideg volt. Mínusz harminc fok körül mozgott a hőmérséklet éjjel-nappal. Csak fontos munkáikat végezték el az emberek odakint. Ezzel a faggal teli időben egy éjszaka falkában lesomfordáltak a farkasok a közeli hegyről, mivel sehol nem találtak ételmet. Falvak, tanyák nagy távolságra terjeszkedtek egymástól a hegyet körülvevő dombságon, síkságon. Pislákoló fény irányába vették útjukat a farkasok. Odaértek egy falu határába, ott tanakodni kezdtek. Hangadójuk természetesen a falkavezér volt. A település szélső házának udvarát hold világitotta be, figyelő tekintetük a porta ólait pásztázta.

- Itt jó kis malacpecsenyét ehetünk - nyálát csorgatva suttogetta a falkavezér.

Társainak szemei is kopogtak az éhségtől. A malacok békésen horkantottak álmukban fekhelyükön, csak egy-egy kutya vonyítása törte meg a csendet távolról. A házőrző kutya idegen szagot érzett közeledtükre.

- Vau-vau, kit kerestek ily sötét, zord éjszakán? - kérdezte szimatolva.

- Mi csak melegedni szeretnénk, beleheljük a malacok ólját, így ők sem fáznak, sok állat kis helyen is elfér, és mindjárt jobban érezzük együtt magunkat - próbálta magyarázni neki egy farkas a többi közül.

A kutya hitte is, meg nem is, ezt értésükre adta csaholva.

- Bebizonyítjuk, ha abbahagyod az ugatást, és beengedsz közéjük az ólba - mondta a falkavezér.

Neszezésükre felébredtek a tyúkók, azok kárálására a ház gazdája.

Gondolkodott fejét vakarva, vajon mi szél hozhatta az általa felismert farkasokat portájára? Gyorsan észhez kapott.

- Ébredj, anyjuk - rázta vállát -, farkasok támadtak állatainkra. Gyorsan kitérte az ablakot, segítségért kiabált. Az utcabeli kutyák ugatására és a rikoltozásra felébredt a szomszédjukban lakó vadász. Magára kapta ruháját, puskáját csőre töltve szaladt a hang irányába, de mire odaért, elhúzták irhájukat a farkasok.

Egy szikla hasadékába visszavonulva találtak maguknak megfelelő helyet, s még éjszaka folyamán megegyeztek, következő éjjel csak a legbátrabb, tapasztalt farkas megy egyedül zsákmányszerző útra, s csen enivalót; ő pedig a falkavezér lesz. Az égi dunna ismét leszakadt, mindent hó fedett be, erős szél csattogtatta szárnyait, sehol egy árva állat sem kóborolt. Már nagyon gyötörte az éhség őket, emiatt sokszor egymásnak estek, verekedtek. Leszállt a sötét éj, csak a szikrázó hó fehérsége és a csillagok mutatatták az utat. Elindult a falkavezér, útközben kieszelte, ezúttal a falu másik végén lévő ház portáján próbál szerencsét, remélve, hogy az előző éjszakai támadásuknak híre nem jutott el odáig. Odaért, nagy orrával nyomta a reteszt lefelé, nehezen, de kinyílt az ólajtó. Döbbenetére üres ólat talált, körülszaglászott, a füstölőben hamvadó parázs aprócska fényénél vette észre a rúdon lógó tucatnyi kolbászt. Ugrált, de nem ért el egy szálat sem. Tovább szaglászva a kamrában egy fateknőben lévő sós lében nyers sonkát, szalonát érte a gazda. Könnyen bejutott, mivel résnyire nyitva felejtették az ajtót. A házőrző kutya mély álomba ringathatta magát, semmit nem hallott az apró zörejekből, mivel szegény már öreg volt, csak egyik fülére hallott. Csóválta farkát, nyaldosta nagy szája szélét a farkas.

- Most aztán jóllakom - Társaira nem gondolt örömeiben. Éhségében fel-falta az összes sonkát, szalonnát. Gyomrát kitömte, degeszre ette magát, alig vánszorgott, de azért sikerült lassacskán visszaérnie társaihoz, akik már nagyon várták, hogy nekik is hoz legalább kóstolót éhségük csillapítására. Kérdőre vonták, de csak nyögött egyfolytában a fájdalomtól. Pár óra elteltével megkönnyebbült a hasa, s elmesélte zsákmányszerzésének történetét. Kérte őket, oda ne menjenek, mert találkozott az ördöggel, és megsúgta neki, hogy egy sereg vadász veszi körbe a falut puskával a vállán. Így várják őket. Neki még sikerült elszöknie, de nem ajánlatos még megközelíteniük sem a környéket. Társai közben elejtettek egy kóbor szarvast, annak húsát marcangolták. Azok hittek neki. Egy szikla hasadékába vackolta be magát, itt szötte további tervét. Az idő jobbra fordult, a nap fénye is megvillantotta sugarait, a hó itt-ott tócsát eresztett, ebben fürödtek játszadozva a fiatalabb farkasok.

A falkavezér, miután kialudta magát, s leszállt az est, kigyúltak a csillagok, senkinek sem szólva elindult éjszakai portyázásra. Ezúttal egy tanját vett célba, körülötte jó pár szürke szarvasmarha kérődzött békésen a kopasz fák alatt, jól túrték a fagyos éjszakát kicsi borjaikkal. Egy ideig figyelte őket távolról, majd elindult, közéjük rontott, és elkapta egy kisborjú lábát. Leterítette, elvonszolta anyja mellől. Ezt látva a bika utánaeredt, felöklelte szarvával, a farkas hanyatt esett. Megütötte magát, de az ijedtségen kívül nem esett baja. Felugrott, mire a bika újból megtámadhatta volna szarvával, gyors mozgásának köszönhetően hetedhét határon túl volt, még a kisborjúról is elfeledkezett. Meg sem állt, amíg törzshelyükre nem ért, de társainak már csak hült helyét találta. Bagoly huhogta egy romos épület tetejéről:

- Itt hagytak, csalódtak benned, visszavonultak a hegyekbe társaid. Olvadóban a hó, a fagy is engedett erejéből, most már odafent is találnak ételmezt, vigasztalták egymást.

Egy ideig szomorkodott a falkavezér, de nem eredt utánuk. Néha elejtett egy-egy apró vadat, s marcangolta napokig; egyre többet gyengékedett.

Magányos farkasként, öreg napjaiban egyedül járhatja útját.

Keszy-Harmath Dániel: Hölgy

Fanfiction novella a „Trónok harca” (A Game of Thrones) című regény alapján

HÖLGY

Amikor a nagy veszekedést hallotta, még nem volt tiszta számára semmi, hiszen az emberek gyakran veszekednek, ő meg csak egy kölyökfarkas, így nem csoda, ha nem érti a körülötte levő világot.

Kölyökfarkas. Egészen pontosan rémfarkas, Westeros egyik őshonos emlőse, Észak lakója, a Stark-ház jelképes állata. A rémfarkas olyan, amilyen egy átlagos, másik házból származó embernek vagy egy közembernek csupán egy nagyra nőtt farkas, de a Starkok ennél sokkal többet láttak benne. A rémfarkas mitikus, hatalmas erővel bír, intelligens, tekintélyt parancsoló. Érez, ért, jelez. Már majdnem olyan, mintha ember lenne. Sőt, néha több az emberség benne, mint az emberekben. És legelsősorban szabad. Ezért is furcsa mindig számára, hogy tartozik valakihez, tartozik egy emberhez, és emiatt az emberek szabályai szerint kell élnie. De Hölgy még túl kicsi volt a kezdet kezdetén ahhoz, hogy mindezt megértse. Egyszerűen élte az életét. Vagyis elkezdte élni. *Mi lehet velünk most, hogy anyánk itt hagyott, és ránk találtak az emberek?*

Rátalálásukkor hatan voltak, öt ezüstösszürke: Nyár, Szürke Szél, Nymeria, Borzaskutya és ő maga, Hölgy, valamint az albínó testvér, Szellem. Hölgy volt hatuk közül a legszebb, legbájosabb, legelőkelőbb, nem véletlen, hogy ő kapta a Hölgy nevet. Sansa, az öt Stark gyerek közül a legidősebb lány, sorban a másik gyermek, egyből szárnyai alá vette, és saját maga nevelte, ahogyan a testvérei tették a megtalált másik négy kölyökkel, illetve ahogyan a fattyú Havas Jon tett az albínó Szellemmel. Mindenki megtalálta a hozzá illő rémfarkast, így a Stark csemeték felnőtté válása hivatalosan is elkezdődött, egy másik élőlényről kezdtek el gondoskodni.

Sansa lelkesen készült a Barathon-ház prominens tagjainak fogadására. Maga a király, Robert Baratheon látogatott el hozzájuk Deresbe, és

magával hozta feleségét, Cersei Lannistert és három gyermeküket, Joffreyt, Myrcellát és Tomment. Hölgymár az első pillanatban kiszagolta, hogy Sansának megtetszett az ifjú herceg, a trónörökös, azonban neki különös érzései voltak vele kapcsolatban. *Nincs jó szaga, és nem tetszenek a mozdulatai sem.*

A közös játék sem indult hagyományosan. Joffrey hatalomvágya és a játékban való dominanciája már rögtön érezhető volt. *Miért hódolsz be ennyire ennek a ficsúrnak, kis gazdám?*

- Azért nem kell ennyire komolyan venni mindent, Joffrey! Törődj bele, hogy ebben most nem te vagy a legügyesebb - szólt pimaszan Arya, Sansa testvére, Nymeria gazdája a hercegnek, aki rögtön paprikavörös lett.

Milyen vörös tud lenni egy ember arca... Hölgycsak nézte, és nem értette, micsoda indulatok lakoznak a gyerekekben. Egy egyszerű játék halálos komolysággal folyt. Egy váratlan pillanatban Hölgyszzevetta, hogy testvére, Nymeria, odakap Joffreynek. *Nem bántásból tette, csak az indulatok rá is átragadtak.*

- A koszos dög, vigyétek innen! Belém kapott! - ordított Joffrey.

- Jaj, hercegem! - aggódott érte Sansa.

Hölgycsak remélte, hogy senkinek nem esett, és nem is fog baja esni. Rosszul remélte...

Pár órával később a királyi udvar összegyűlt, hogy megvitassa, mi legyen a farkasok sorsa. Csakhamar kiderült, hogy a sértett, Joffrey herceg a megharapása miatt azonnali vérdíjazatot akart, ám a tettes, Nymeria, nem volt sehol. *Remélem, jól vagy, kishúgom. Olyan zűrzavar van itt, hogy legszívesebben most felnőt farkas lennék, és megvédeném magunkat. Vagy legalább hős bátyáink megvédenének.*

Hölgycaggódó szemekkel figyelte a Király segítőjét, Ser Eddard Starkot, Deres urát, gazdájának, Sansának és a többi Stark gyereknek az édesapját, köztük értve még a fattyú Havas Jont is. *Baj van, nagy baj van.*

- Rendben. Ha nincs itt az a korcs, amelyik megkörnyékezte az én drága Joffreyt, akkor is igazságot akarok szolgáltatni - szólt a heves természetű Cersei királyné, amint bosszúálló szeméit Hölgyre meresztette. - Ser Ilyn! - szólította a királyné az udvari bakót.

- Ne! Csak Hölgyet ne! - kiáltott Sansa.

- Ő ártatlan, Joffrey hergelte a farkasokat! Hölgy nem tehet semmiről!

- kelt a védelmébe Arya is, akinek farkasa, az „igazi tettes”, ekkor nem volt sehol.

Meg kell őriznem a nyugalmam. Ser Eddard biztosan igazságot tesz.

Hölgy még mindig naivan, barátságosan nézett az emberekre, és bízott benne, hogy minden nézeteltérést helyre lehet hozni. Ekkor kezdett rájönni, hogy szép lassan felnő.

- Sajnálom, Ned! - szólalt meg Robert király. - Hallottad, mi történt. A farkasoknak felelniük kell tetteikért, igazságot kell szolgáltatnunk.

Amint a király ezt némi kétkedéssel kimondta, és kárörvendően vigorgó fiára nézett, Ser Eddard, vagy Ned, ahogyan régi jó barátja, a király szólította, beletörődő arckifejezéssel válaszolt lányainak.

- Sajnálom...

- Apa! Ne! Ne hagyj! Ez nem igazság! - sírt Sansa, Hölgy pedig csak arra tudott gondolni, hogy legszívesebben megvigasztalná drága gazdáját.

Ne sírj, kicsi Sansa, minden helyrehozható, Nymeria biztonságban van, neked sem esik bántódásod. Eddard nagyúr biztosan elintézi, hogy minden rendbe jöjjön.

Hölgy ekkor vette észre, hogy Ned fájdalmas tekintettel néz rá.

- Gyere, Kislány! Nem hagyom, hogy egy udvari hóhér végezzen veled - mondta ki az orra alatt a fájdalmasan halk szavakat, és lágyan beletúrt Hölgy szőrébe a füle mögött. *Milyen kellemes az érintése. Látszik, hogy a gyerekei iránt is ilyen nagy szeretetet érez. Jó ember ez az Eddard Stark nagyúr.*

Az udvarra vezető út váratlanul rövidnek tűnt. Még bele sem gondolt Hölgy, hogy vajon mi lesz, máris kint voltak, és csak annyit látott, hogy Eddard nagyúr letérdel hozzá, kezében a nagy késsel.

- Most már nincs mitől félned - mondta.

Hölgy nem is érzett félelmet. Tudta, hogy ami megtörténik, az azért van, hogy az ő kis gazdája, Sansa, biztonságban legyen. Tudta, hogy Eddard nagyúr csak jót akar neki. Tudta azt is, hogy Nymeria számára egy új esély nyílt, és bízott benne, hogy kishúga valahol biztonságban van. Csak ebben bízhatott...

Kovács László (kovycs59): Farkastörvény...

A csúcson is csak farkasok vannak.
Kié lesz a falkavezér szerep?
Felfelé csaholnak, le meg marnak,
nem számít más, csak a vezérszerep.
Vad a vackát gyengétől szerzi, úgy rendezi,
jó legyen neki, vagy ahogy vezér engedi.
A zsákmány javát Ő klánjának elveszi.
Ki máshogy szűköl? - azt a csordából kiveri.
Ledob közéjük egy kis rabolt koncot. Nesztek!
- csak marakodjatok, addig is békén hagytok.
- Felém vicsorogtok? Maradjatok már veszteg!
- Elveszem koncot, vackot, akkor majd hallgattok.
Meg-meg nyalják a "falkanagyot", közben morognak
szolgamód, értelme van a behúzott faroknak.
Néha-néha nekiugranak egy-egy toroknak,
gyengéket vernek ki, ölnek, a csontok ropognak.
Kiválasztottak meghunyászkodnak, nem szólnak,
félelmükben vonyítva üvöltik a holdat.
Van még bárány, mi rabolható, elvihető,
birkamódon tűrő, zsákmánynak tekinthető.
De egyszer elfogy a zsákmány, fogy a türelem,
bebábozódnak a birkák, a báb is farkast terem.
Nem néznek, tépnek, újraosztják a szerepeket,
vicsorogva újraírják a falkatörténelmet.

***

---

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

---

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
